

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agencia Națională de
Administrare Fiscală

Directia Generală Regională a
Finanțelor Publice Brașov

Serviciul Soluționare Contestații 1

Directia Generală Regională
a Finanțelor Publice - Brașov

Str. Mihail Kogalniceanu, nr. 7,
Brașov
Tel: 0268.308.476
Fax: 0268.547.730

DECIZIA NR. 2381/2019
privind soluționarea contestației formulate de
S.C. X S.R.L.-în insolvență,
din mun. X, jud. X, înregistrată la
D.G.R.F.P. X sub nr. 28961/27.09.2018

Directia Generală Regională a Finanțelor Publice X, prin Serviciul Soluționare Contestații 1, a fost sesizată de către A.J.F.P. X- Activitatea de Inspecție Fiscală, prin adresa nr. 4802/25.09.2018 înregistrată la D.G.R.F.P. X sub nr. 28961/27.09.2018, cu privire la contestația formulată de **S.C. X S.R.L.**, C.U.I. X, înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului X sub nr. JX/2013, având domiciliul fiscal în mun. X, str. Graurului, nr. 9, sc. 1, et. parter, ap. 7, cam. 1, județul X.

Contestația, înregistrată la Administrația Județeană a Finanțelor Publice X sub nr. 54974/18.09.2018, a fost formulată împotriva **Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-X/27.07.2018**, emisă în baza constatărilor din Raportul de inspecție fiscală nr. F-X/27.07.2018 și are ca obiect **suma totală de T lei**, compusă din:

- S lei Impozit pe veniturile din salarii și asimilate salariilor;
- S1 lei Contribuția de asigurări sociale datorată de angajator;
- S2 lei Contribuția individuală de asigurări sociale reținută de la asigurați;
- S3 lei Contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator;
- S4 lei Contribuția de asigurări pentru șomaj datorată de angajator;
- S4 lei Contribuția individuală de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați;
- S5 lei Contribuția angajatorilor la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale;
- S6 lei Contribuția de asigurări de sănătate datorată de angajator;
- S7 lei Contribuția de asigurări de sănătate reținută de la asigurați;
- S8 lei Contribuții pentru concedii și indemnizații de la persoane juridice sau fizice.

Contestația a fost depusă în termenul de 45 de zile prevăzut de art. 270 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, stabilit raportat la data la care a fost comunicată prin publicitate Decizia de impunere nr. F-X/27.07.2018, respectiv data de **05.09.2018**, potrivit documentelor anexate în copie la dosarul cauzei și data înregistrării contestației la Administrația Județeană a Finanțelor Publice X, respectiv data de **18.09.2018**, așa cum rezultă de pe ștampila registraturii acestei instituții aplicată pe originalul contestației.

Contestația este formulată și semnată de administratorul judiciar CII VPD.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 268, art. 269, art. 270 alin. (1) și art. 272 alin. (1) și (2) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, Directia Generală Regională a Finanțelor Publice X, prin organele specializate, este legal investită să soluționeze contestația formulată de **S.C. X S.R.L.** din municipiul X, jud. X, prin

administratorul judiciar.

I. Prin contestația formulată, S.C. X S.R.L. din mun. X, jud. X, se îndreaptă împotriva Deciziei de impunere nr. F-X/27.07.2018, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F-X/27.07.2018 de către Administrația Județeană a Finanțelor Publice X– Activitatea de Inspecție Fiscală, solicitând anularea acesteia cu privire la suma totală de T lei, reprezentând impozit pe veniturile din salarii și asimilate salariilor și contribuțiile sociale obligatorii aferente.

În dezvoltarea motivelor de fapt, societatea susține că organele de control nu au ținut cont de faptul că, pe de o parte angajații săi își derulau activitatea pe mai multe șantiere (localitățile Sat Nou Săsesc jud. Y, Selimbăr jud. Y, Z, Q, X, Sf. Gheorghe jud. C), distanța dintre aceste șantiere și sediul social al subscrisei fiind mai mare de 5 km (inclusiv șantierele derulate în cadrul municipiului X) iar pe de altă parte de faptul că aceștia aveau domiciliul în alte localități decât cele unde erau derulate șantierele sau se afla sediul social al subscrisei.

În drept, contestatara invocă prevederile art. 43 și art. 44 alin. (2) din Codul muncii, dispozițiile art. 76, alin. (2), lit. k) din Codul Fiscal, precum și art. 9-11 din anexa la HG nr. 1860/2006.

Petenta consideră că reconsiderarea veniturilor cu diurna, cazarea și masa ca venituri de natură salarială în vederea stabilirii de contribuții sociale, nu are o bază legală.

În concluzie, societatea solicită admiterea contestației, revocarea actelor administrativ fiscale atacate și restituirea sumelor executate, împreună cu dobânda aferentă în materie fiscală de la data depunerii cererii de restituire și până la data restituirii efective.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-X/27.07.2018, organele de inspecție fiscală din cadrul A.J.F.P. X- Activitatea de Inspecție Fiscală au stabilit în sarcina S.C. X S.R.L. obligații fiscale suplimentare în sumă totală de T lei, constând în:

- S lei Impozit pe veniturile din salarii și asimilate salariilor;
- S1 lei Contribuția de asigurări sociale datorată de angajator;
- S2 lei Contribuția individuală de asigurări sociale reținută de la asigurați;
- S3 lei Contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator;
- S4 lei Contribuția de asigurări pentru șomaj datorată de angajator;
- S4 lei Contribuția individuală de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați;
- S5 lei Contribuția angajatorilor la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale;
- S6 lei Contribuția de asigurări de sănătate datorată de angajator;
- S7 lei Contribuția de asigurări de sănătate reținută de la asigurați;
- S8 lei Contribuții pentru concedii și indemnizații de la persoane juridice sau fizice.

perioada supusă inspecției fiscale fiind 01.01.2014- 31.12.2017.

În Raportul de inspecție fiscală nr. F-X/27.07.2018, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. F-X/27.07.2018 contestate, organele de inspecție fiscală menționează că S.C. X S.R.L. are ca obiect principal de activitate declarat „*Lucrări de construcții a clădirilor rezidențiale și nerezidențiale*”- CAEN 4120 și că inspecția fiscală parțială a avut la bază și constatările cuprinse în procesul verbal încheiat la data de 01.12.2017 de către D.G.R.A.F. 7 Y.

Echipa de control mai precizează că în urma verificărilor efectuate s-a constatat că în perioada verificată (2014-2017) operatorul economic a achitat diurnă majorității salariaților, înregistrând cheltuieli cu diurna (cont 625) în exercițiile financiare 2014-2015, și că în anii 2016-2017, conform explicațiilor reprezentantului societății, nu au fost înregistrate în evidența contabilă astfel de cheltuieli dintr-o „eroare contabilă”. Astfel, conform PV nr. 14589/23.01.2018 întocmit de inspectorii antifraudă, cheltuielile cu diurnele acordate au fost în sumă totală de D lei, repartizate pe ani după cum urmează:

- în anul 2014 suma de D1 lei;
- în anul 2015 suma de D2 lei;
- în anul 2016 suma de D3 lei.
- în anul 2017 suma de D4 lei.

Din verificarea efectuată de către inspectorii Antifraudă, a rezultat faptul că pentru aceste sume au fost întocmite liste distincte, anexe la ordinele de deplasare, separat de statele de salarii lunare. Pentru aceste sume nu au fost înregistrate și declarate de către contribuabil nici contribuțiile obligatorii și nici impozitul pe veniturile din salarii.

Din suma de D lei, inspectorii antifraudă au stabilit că în perioada ianuarie 2014-septembrie 2017 s-a acordat diurnă fără drept în sumă de D5 lei.

Pentru stabilirea situației de fapt fiscale, echipa de inspecție fiscală a solicitat contestatarii prezentarea documentelor puse la dispoziția inspectorilor Antifraudă, respectiv ordinele de deplasare cu anexele corespunzătoare ce conțin personalul delegat, sumele acordate cu titlu de diurnă precum și semnăturile personalului, pentru perioada 2014-2017 și situația repartizării lunare a angajaților pe fiecare șantier în parte pentru aceeași perioadă. Referitor la această solicitare, reprezentantul societății a răspuns în scris că nu deține o situație de prezență repartizată pe șantiere.

Din răspunsurile date de către reprezentantul societății și din documentele prezentate la control, respectiv state de plată și documente primare (facturi furnizori, facturi clienți, banca) echipa de inspecție fiscală a apreciat faptul că nu se poate face o delimitare clară între angajații care erau îndreptățiți să primească diurna (respectiv angajații aflați în deplasare pe șantierele din Y) și angajații care nu aveau dreptul la diurnă, fiindcă își desfășurau activitatea la locul permanent de muncă, în localitatea unde societatea are declarat sediul social (X).

Drept urmare, verificările au fost efectuate în baza documentelor puse la dispoziție de societate și a situațiilor centralizatoare puse la dispoziție de către inspectorii antifraudă, cărora societatea le-a prezentat situația repartizării pe șantiere a angajaților. Totodată, echipa de control precizează că în Contractele Individuale de puse la dispoziție de către operatorul economic, nu a fost prevăzută acordarea de diurnă angajaților și că societatea nu are încheiat contract colectiv de muncă.

Societatea a prezentat Decizia internă nr. 325/15.12.2013, prin care administratorul societății decide „*acordarea, începând cu 01.01.2014, salariiilor aflați în delegare sau detașare într-o localitate situată la o distanță mai mare de 5 km de localitatea în care își are locul permanent de muncă, unei indemnizații zilnice de delegare sau de detașare indiferent de funcția pe care o îndeplinește.*”

Urmare a inspecției fiscale, pentru perioada 2014-2017, organele de control au stabilit că societatea a acordat diurnă în sumă totală de D6 lei (D lei total diurnă acordată stabilită de inspectorii antifraudă+ D7 lei diurnă iulie 2014+ D8 lei diurnă octombrie 2017+ D9 lei diurnă noiembrie 2017+ D10 lei diurnă decembrie 2017), din care diurna necuvenită este în sumă de totală de D11 lei (D5 lei pentru perioada ianuarie 2014-septembrie 2017 și suma de D12 lei în lunile iulie 2014 și octombrie-decembrie 2017)

De asemenea, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a acordat cazare unor persoane angajate care își desfășurau activitatea la locul permanent de muncă, în localitatea unde societatea are declarat sediul social (X) și costuri cu masa angajaților care-și desfășurau activitatea la o distanță mai mare de 5 km de localitatea unde se afla locul permanent de muncă, și care primeau diurnă la nivelul maxim legal, valoarea totală a acestora fiind de D13 lei.

Urmare a verificărilor efectuate, echipa de inspecție fiscală a constatat că sumele achitate angajaților, respectiv indemnizația de delegare/detașare și cazarea pentru angajații care lucrau pe șantierele din X, și masa pentru angajații trimiși pe șantierele din Y și care primeau diurna la nivelul maxim legal, reprezintă o formă mascată de plată a unor sume pentru completarea veniturilor de natură salarială, pentru a evita plata tuturor impozitelor și

contribuțiilor de asigurări obligatorii și că se impune reconsiderarea acestor sume ca venituri asimilate salariului.

În urma inspecției s-au asimilat salariilor venituri brute în sumă totală de S9 lei, pentru care s-au determinat contribuții sociale obligatorii în sumă totală de **S10 lei** și stabilit o bază de impozitare suplimentară pentru veniturile din salarii și asimilate salariilor în sumă totală de S11 lei, pentru care s-a determinat impozit pe venit în sumă de **S lei**.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivele invocate de contestată și constatările organelor de inspecție fiscală, în raport cu actele normative în vigoare în perioada supusă verificării, se rețin următoarele:

Cauza supusă soluționării D.G.R.F.P. X, prin Serviciul Soluționare Contestații 1, este să se pronunțe dacă sumele plătite salariaților cu titlu de indemnizație de delegare/detașare, cheltuieli cu cazarea și cheltuieli cu hrana, reprezintă avantaje de natură salarială acordate salariaților, care trebuiau impozitate și dacă S.C. X S.R.L. datorează bugetului de stat debitele cu titlu de impozit pe venituri din salarii și contribuții sociale stabilite de organul fiscal prin Decizia de impunere contestată.

În fapt, în perioada 11.10.2017-20.10.2017, organe de control din cadrul A.J.F.P. X-Activitatea de inspecție fiscală, au efectuat la SC X SRL o inspecție fiscală parțială având ca obiect impozitul pe veniturile din salarii și contribuțiile sociale obligatorii aferente perioadei 01.01.2014-31.12.2017.

În urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că Societatea a acordat diurnă majorității angajaților, indiferent dacă aceștia erau trimiși pe șantiere care se aflau la o distanță mai mare de 5 km față de localitatea unde se afla locul permanent de muncă (X) sau își desfășurau activitatea în X. De asemenea, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a acordat cazare unor persoane angajate care își desfășurau activitatea la locul permanent de muncă, în localitatea unde societatea are declarat sediul social (X) și costuri cu masa angajaților care-și desfășurau activitatea la o distanță mai mare de 5 km de locul permanent de muncă, și care primeau și diurnă la nivelul maxim legal.

Echipele de inspecție fiscală a apreciat că indemnizația de delegare, detașare și cazarea pentru angajații care lucrau pe șantierele din X și masa pentru angajații trimiși pe șantierele din Y și care primeau totodată diurnă la nivelul maxim legal, reprezintă o formă mascată de plată a unor sume pentru completarea veniturilor de natură salarială, utilizată pentru a evita plata tuturor contribuțiilor de asigurări sociale (CAS, sănătate și șomaj, impozit venit salarii) și se impune reconsiderarea acestor sume ca venituri asimilate salariului.

În drept, în speță sunt incidente prevederile art. 11 alin. (1) și art. 55 alin. (1), (2) lit. k) și alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, conform căruia:

„art. 11 (1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.”

art. 55 Definierea veniturilor din salarii

(1) Sunt considerate venituri din salarii toate veniturile în bani și/sau în natură obținute de o persoană fizică ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă sau a unui statut special prevăzut de lege, indiferent de perioada la care se referă, de denumirea veniturilor ori de forma sub care ele se acordă, inclusiv indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă.

(2) Regulile de impunere proprii veniturilor din salarii se aplică și următoarelor tipuri de venituri, considerate asimilate salariilor:

[...]

k) orice alte sume sau avantaje de natură salarială ori asimilate salariilor în vederea impunerii.

(3) Avantajele, cu excepția celor prevăzute la alin. (4), primite în legătură cu o activitate menționată la alin. (1) și (2) includ, însă nu sunt limitate la:

- a) utilizarea oricărui bun, inclusiv a unui vehicul de orice tip, din patrimoniul afacerii, în scop personal, cu excepția deplasării pe distanță dus-întors de la domiciliu la locul de muncă;
- b) cazare, hrană, îmbrăcăminte, personal pentru munci casnice, precum și alte bunuri sau servicii oferite gratuit sau la un preț mai mic decât prețul pieței;

coroborat cu dispozițiile pct. 68 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, unde se stipulează:

“68. Veniturile din salarii sau considerate asimilate salariilor cuprind totalitatea sumelor încasate ca urmare a unei relații contractuale de muncă, precum și orice sume de natură salarială primite în baza unor legi speciale, indiferent de perioada la care se referă, și care sunt realizate din:

a) sume primite pentru munca prestată ca urmare a contractului individual de muncă, a contractului colectiv de muncă, precum și pe baza actului de numire:

- salariile de bază;
- sporurile și adaosurile de orice fel;
- indemnizații pentru trecerea temporară în altă muncă, pentru reducerea timpului de muncă, pentru carantină, precum și alte indemnizații de orice fel, altele decât cele menționate la pct. 3, având aceeași natură;
- recompensele și premiile de orice fel;
- sumele reprezentând premiul anual și stimulentele acordate, potrivit legii, personalului din instituțiile publice, cele reprezentând stimulentele acordate salariaților agenților economici;
- sumele primite pentru concediul de odihnă, cu excepția sumelor primite de salariat cu titlu de despăgubiri reprezentând contravaloarea cheltuielilor salariatului și familiei sale necesare în vederea revenirii la locul de muncă, precum și eventualele prejudicii suferite de acesta ca urmare a întreruperii concediului de odihnă;
- sumele primite în caz de incapacitate temporară de muncă;
- valoarea nominală a tichetelor de masă, tichetelor de creșă, tichetelor de vacanță, acordate potrivit legii;
- orice alte câștiguri în bani și în natură, primite de la angajatori de către angajați, ca plată a muncii lor;”

Referitor la impozitul pe veniturile din salarii se au în vedere prevederile art. 57, alin. (1) și (2) și ale art. 58 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora:

„art.57 Determinarea impozitului pe venitul din salarii

(1) Beneficiarii de venituri din salarii datorează un impozit lunar, final, care se calculează și se reține la sursă de către plătitorii de venituri.

(2) Impozitul lunar prevăzut la alin. (1) se determină astfel:

a) la locul unde se află funcția de bază, prin aplicarea cotei de 16% asupra bazei de calcul determinate ca diferență între venitul net din salarii calculat prin deducerea din venitul brut a contribuțiilor sociale obligatorii aferente unei luni, datorate potrivit legii, cu respectarea prevederilor Uniunii Europene sau ale convențiilor/acordurilor privind coordonarea sistemelor de securitate socială în care România este parte, și următoarele:

[...]

art. 58 Termenul de plată a impozitului

(1) Plătitorii de salarii și de venituri asimilate salariilor au obligația de a calcula și de a reține impozitul aferent veniturilor fiecărei luni la data efectuării plății acestor venituri, precum și de a-l vira la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se plătesc aceste venituri.”

coroborat cu dispozițiile pct. 106 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, unde se stipulează:

„106. Venitul brut lunar din salarii reprezintă totalitatea veniturilor realizate într-o lună conform art. 55 alin. (1) - (3) din Codul fiscal de o persoană fizică, pe fiecare loc de realizare, indiferent de denumirea acestora sau de forma sub care sunt acordate.”

De la 01.01.2016, prevederile mai sus citate au fost preluate la art. 11 alin. (1), art. 76 alin. (1), (2) lit. s) și (3), art. 78 alin. (1) și (2) lit. a), art. 80 alin. (1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, respectiv la pct. 12 alin. (1) lit. a) și pct. 14 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, date în aplicare.

Conform prevederilor legale citate anterior, se reține că organele de inspecție fiscală pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unei tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției. Astfel, art. 11 alin. (1) din Codul fiscal consacră, la nivel de lege, principiul prevalenței economicului asupra juridicului, al realității economice, în baza căruia autoritățile fiscale au dreptul să analizeze orice operațiune (tranzacție) nu numai din punct de vedere juridic, ci și din punct de vedere al scopului economic urmărit de contribuabil, în sensul că o tranzacție normală din punct de vedere juridic, poate să nu fie luată în considerare sau să fie reîncadrată din punct de vedere economic, în scopul aplicării legii fiscale.

Se mai reține că sunt considerate venituri din salarii toate veniturile în bani și/sau în natură obținute de o persoană fizică ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă sau a unei relații contractuale de muncă indiferent de locul unde este desfășurată activitatea remunerată, de perioada la care se referă, de denumirea veniturilor ori de forma sub care ele se acordă, iar la stabilirea veniturilor impozabile din salarii se au în vedere inclusiv avantajele în bani și în natură.

Legislația incidentă în speță prevede că angajatorii au obligația de a calcula impozitul pe veniturile din salarii, contribuțiile sociale și contribuțiile la fondurile speciale aferente veniturilor de natură salarială prin aplicarea cotelor legale la valoarea fondului de salarii brute realizat lunar de salariați, iar angajații datorează contribuții sociale prin aplicarea cotelor legale asupra unei baze lunare de calcul constituită din salariile individuale brute, realizate lunar, inclusiv sporurile și adaosurile, reglementate prin lege sau prin contractul colectiv de muncă, respectiv asupra veniturilor brute reprezentând drepturi salariale sau de natură salarială, realizate lunar de angajat/ asigurat.

În cauză, din verificările efectuate, organele de control au constatat că în perioada 2014-2017 societatea a acordat salariaților săi diurnă, respectiv indemnizație de delegare, pe care le-a considerat neimpozabile din punct de vedere a impozitului pe veniturile din salarii, pretinzând că se încadrează în prevederile art. 55 alin. (4) lit. g) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, respectiv ale art. 76, alin. (2) lit. k) din Legea 227/2015, în vigoare de la 01.01.2016, conform cărora:

Legea 571/2003 privind Codul fiscal

„art. 55

(4) Următoarele sume nu sunt incluse în veniturile salariale și nu sunt impozabile, în înțelesul impozitului pe venit:

g) indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură, primite de salariați, pe perioada delegării și detașării în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, în limita a de 2,5 ori nivelul legal stabilit prin hotărâre a Guvernului pentru personalul din instituțiile publice, precum și cele primite pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare”;

Legea 227/2015 privind Codul fiscal

„art. 76

2) Reguliile de impunere proprii veniturilor din salarii se aplică și următoarelor tipuri de venituri, considerate asimilate salariilor:

k) indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură, altele decât cele acordate pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare, primite de salariați, potrivit legii, pe perioada delegării/detașării, după caz, în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, pentru partea care depășește plafonul neimpozabil stabilit astfel:

(i) în țară, 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru indemnizație, prin hotărâre a Guvernului pentru personalul autorităților și instituțiilor publice;

(ii) străinătate, 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru diurnă prin hotărâre a Guvernului pentru personalul român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar;”

Contrar tratamentului fiscal aplicat de petentă, organele de control au constatat că societatea acordă astfel de indemnizații și salariaților care își desfășurau activitatea în localitatea X, unde se află sediul/domiciliul fiscal al societății, motiv pentru care sumele acordate nu reprezintă indemnizații de delegare/detașare și nu beneficiază de deductibilitatea menționată mai sus.

În drept, conform prevederilor art. 43 din Legea 53/2003 privind Codul muncii:

“art. 43 Delegarea reprezintă exercitarea temporară, din dispoziția angajatorului, de către salariat, a unor lucrări sau sarcini corespunzătoare atribuțiilor de serviciu în afara locului său de muncă.”

În cauză societatea are sediul în localitatea X, deci angajații care lucrează în această localitate pentru SC X SRL nu își schimbă temporar locul de muncă astfel că nu sunt incidente prevederile art. 44 alin. (2) din același act normativ, conform căruia:

„art. 44 din Legea 53/2003

[...]

(2) Salariatul delegat are dreptul la plata cheltuielilor de transport și cazare, precum și la o indemnizație de delegare, în condițiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă aplicabil.”

Din aceleași considerente SC X SRL nu poate beneficia nici de prevederile art. 296¹⁵ lit. g) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, respectiv ale art. 139, alin. (1) lit. j) din Legea 227/2015, în vigoare de la 01.01.2016, care prevăd că:

Legea 571/2003 privind Codul fiscal

„Art. 296¹⁵ Excepții generale :

Nu se cuprind în baza lunară a contribuțiilor sociale obligatorii, prevăzută la art. 296⁴, următoarele :

g) indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură, primite de salariați, pe perioada delegării și detașării în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, în limita a de 2,5 ori nivelul legal stabilit prin hotărâre a Guvernului pentru personalul din instituțiile publice...”

Legea 227/2015 privind Codul fiscal

art. 139

Baza de calcul al contribuției de asigurări sociale în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor

(1) Baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale, în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor, o reprezintă câștigul brut realizat din salarii și venituri asimilate salariilor, în țară și în alte state, cu respectarea prevederilor legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, care include:

j) indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură, altele decât cele acordate pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare, primite de salariați, potrivit legii, pe perioada

delegării/detașării, după caz, în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, pentru partea care depășește plafonul neimpozabil stabilit astfel:

(i) în țară, 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru indemnizație, prin hotărâre a Guvernului pentru personalul autorităților și instituțiilor publice;

(ii) în străinătate, 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru diurnă prin hotărâre a Guvernului pentru personalul român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar;”

În susținerea afirmației că sumele în cauză reprezintă indemnizații de delegare, petenta invocă art. 9-11 din ANEXA 1- *Drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului* la HG 1860/2006, conform căroră:

„Art. 9.

*Persoana aflată în delegare sau detașare într-o **localitate situată la o distanță mai mare de 5 km de localitatea** în care își are locul permanent de muncă primește o indemnizație zilnică de delegare sau de detașare de 13 lei, indiferent de funcția pe care o îndeplinește și de autoritatea sau instituția publică în care își desfășoară activitatea.”*

Art. 10

Numărul zilelor calendaristice în care persoana se află în delegare sau detașare se socotește de la data și ora plecării până la data și ora înapoierii mijlocului de transport din și în localitatea unde își are locul permanent de muncă, considerându-se fiecare 24 de ore câte o zi de delegare sau detașare.

Art. 11

Pentru delegarea cu o durată de o singură zi, precum și pentru ultima zi, în cazul delegării de mai multe zile, indemnizația se acordă numai dacă durata delegării este de cel puțin 12 ore.”

Dar petenta ignoră faptul că prevederile art. 9 se referă la deplasarea într-o altă localitate situată la o distanță mai mare de 5 km de localitatea în care își are locul permanent de muncă și susține în motivarea contestației că angajații își derulau activitatea pe șantiere care se aflau la o distanță mai mare de 5 km de sediul social. Astfel, în mod eronat petenta consideră că și sumele acordate salariaților care desfășurau activitate în loc. X se încadrează la cheltuieli de delegare deductibile, când de fapt acestea se încadrează la avantaje de natură salarială ori asimilate salariilor prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. k) din Legea 571/2003, respectiv la art. 76 alin. (2) lit. s) din Legea 227/2015, antecitate.

Totodată, se reține că în Contractele Individuale de puse la dispoziție de către operatorul economic, nu a fost prevăzută acordarea de diurnă angajaților și că societatea nu are încheiat contract colectiv de muncă.

Pentru justificarea acordării indemnizației de delegare, societatea a prezentat la control Decizia internă nr. 325/15.12.2013, prin care administratorul societății decide „*acordarea, începând cu 01.01.2014, salariaților aflați în delegare sau detașare **într-o localitate situată la o distanță mai mare de 5 km de localitatea** în care își are locul permanent de muncă, unei indemnizații zilnice de delegare sau de detașare indiferent de funcția pe care o îndeplinește.*”, astfel că, prin faptul că a acordat unor salariați această indemnizație pentru că șantierul pe care lucrau se afla la o distanță mai mare de 5 km de sediul social, chiar dacă era în aceeași localitate ca și sediul social, au fost încălcate nu doar prevederile legale ci și condițiile stabilite prin propria decizie.

În ceea ce privește cheltuielile cu cazarea salariaților pe raza localității X, organul de soluționare reține că având în vedere faptul că, așa cum am arătat anterior, nu sunt îndeplinite condițiile pentru ca să se considere că personalul care își derula activitatea pe raza mun. X era delegat în afara locului său de muncă, independent de faptul că aceștia aveau domiciliul în alte localități decât cea în care se află sediul social al SC X SRL, cheltuielile cu cazarea acestora se încadrează la avantaje de natură salarială ori asimilate salariilor prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. k) din Legea 571/2003, respectiv la art. 76 alin. (2) lit. s) din Legea 227/2015, antecitate și se includ în baza impozabilă pentru determinarea impozitului pe venit și a contribuțiilor sociale.

Astfel, conform prevederilor legale aplicabile în cauză anterior precizate, cazarea se asigură personalului care se deplasează în interes de serviciu în altă localitate decât cea în care are locul de muncă permanent, și nu persoanelor care lucrează în altă localitate decât localitatea de domiciliu.

Referitor la costurile cu masa angajaților care-și desfășurau activitatea într-o localitate aflată la o distanță mai mare de 5 km de locul permanent de muncă, se reține că pentru aceștia organele de control au considerat deductibile cheltuielile cu diurna la nivelul maxim legal, și că cheltuielile cu masa nu se încadrează la situația prevăzută la art. 32 din ANEXA 1- *Drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului* la HG 1860/2006, conform căroră:

Art. 26.

(1) *Persoana trimisă în delegare într-o localitate situată la o distanță mai mare de 5 km de localitatea în care își are locul permanent de muncă și în care nu se poate înapoia la sfârșitul zilei de lucru are dreptul la decontarea cheltuielilor de cazare efectuate, pe baza documentelor justificative [...]*

Art. 32.

În situația în care în costul cazării este inclus și micul dejun, se decontează și contravaloarea acestuia.”

În conformitate cu prevederile legale invocate în speță, se reține că la art. 44 alin. (2) din Codul muncii, legiuitorul a prevăzut că „*Salariatul delegat are dreptul la plata cheltuielilor de transport și cazare, precum și la o indemnizație de delegare*”, nefiind nominalizate cheltuieli cu hrana zilnică și că, sub forma unei excepții se decontează cheltuielile cu micul dejun doar în situația în care acesta este inclus în costul cazării.

De altfel, conform dispozițiilor Codului fiscal respectiv ale art. 55 alin. (4) lit. g) din Legea 571/2003, preluate la art. 76 alin. (4) lit. h) din Legea 227/2015:

Legea 227/2015

„art. 76 (4) *Următoarele venituri nu sunt impozabile, în înțelesul impozitului pe venit:*

h) indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură, primite de salariați, potrivit legii, pe perioada delegării/detașării, după caz, în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, în limita plafonului neimpozabil stabilit la alin. (2) lit. k), precum și cele primite pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare;”

Astfel, se reține că pentru salariații trimiși în delegație, potrivit legii, nu sunt venituri impozabile, în înțelesul impozitului pe venit, indemnizațiile primite sub formă de diurnă în limita plafonului neimpozabil, precum și sumele primite pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare, însă prevederile legale nu includ și cheltuielile cu hrana zilnică.

În concluzie, **în perioada 2014– 2017**, sumele plătite cu titlu de diurnă de către SC X SRL salariaților care își desfășurau activitatea în localitatea X, unde se află sediul/domiciliul fiscal al societății, cazarea pentru aceștia și cheltuielile cu masa asigurată angajaților care-și desfășurau activitatea într-o localitate aflată la o distanță mai mare de 5 km de locul permanent de muncă dar care primeau și diurnă la nivelul maxim prevăzut de lege considerată a fi deductibilă, **reprezintă drepturi de natură salarială** cu toate obligațiile care decurg din calcularea, evidențierea și virarea impozitului pe venit și a contribuțiilor sociale aferente acestora, acestea neîncadrându-se în prevederile art. 55 alin. (4) lit. g) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, respectiv ale art. 76, alin. (2) lit. k) din Legea 227/2015 privind Codul fiscal, în vigoare de la 01.01.2016, antecitate.

În ceea ce privește bazele de calcul și cotele pentru contribuțiile sociale aferente veniturilor din salarii ori asimilate salariilor, se reține că acestea sunt reglementate la art. 296², art. 296³ lit. a) și e), art. 296⁴ alin. (1) lit. a), art. 296⁵ alin. (1), (2), (2¹), (3), (4), (5) și art. 296¹⁸ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd următoarele:

„art. 296² **Sfera contribuțiilor sociale**

Document care conține date cu caracter personal protejate de prevederile Regulamentului (UE) 2016/679

În sensul prezentului titlu, contribuțiile sociale definite la art. 2 alin. (2) sunt contribuții sociale obligatorii.”

„art. 296³ Contribuabilii sistemelor de asigurări sociale

Contribuabilii sistemelor de asigurari sociale sunt, dupa caz:

a) persoanele fizice rezidente, care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor, precum și orice alte venituri din desfășurarea unei activități dependente, cu respectarea prevederilor instrumentelor juridice internaționale la care România este parte; [...]

e) persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajatori, precum și entitățile asimilate angajatorului care au calitatea de plătitori de venituri din activități dependente, atât pe perioada în care persoanele prevăzute la lit. a) și b) desfășoară activitate, cât și pe perioada în care acestea beneficiază de concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate;

„art. 296⁴ Baza de calcul al contribuțiilor sociale individuale

(1) Baza lunară de calcul al contribuțiilor sociale individuale obligatorii, în cazul persoanelor prevăzute la art. 296³ lit. a) și b), reprezintă câștigul brut realizat din activități dependente, în țară și în străinătate, cu respectarea prevederilor instrumentelor juridice internaționale la care România este parte, care include:

a) veniturile din salarii, în bani și/sau în natură, obținute în baza unui contract individual de muncă, a unui raport de serviciu sau a unui statut special prevăzut de lege. În situația personalului român trimis în misiune permanentă în străinătate, veniturile din salarii cuprind salariile de bază corespunzătoare funcțiilor în care persoanele respective sunt încadrate în țară, la care se adaugă, după caz, sporurile și adaosurile care se acordă potrivit legii; [...]

u) orice alte sume de natură salarială sau avantaje asimilate salariilor în vederea impunerii.

„art. 296⁵ Baza de calcul al contribuțiilor sociale datorate de angajatori, entități asimilate angajatorului și orice plătitor de venituri de natură salarială sau asimilate salariilor

(1) În sistemul public de pensii, în cazul contribuabililor prevăzuți la art. 296³ lit. e) și g), baza lunară de calcul o reprezintă suma câștigurilor brute realizate de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b). Baza de calcul nu poate fi mai mare decât produsul dintre numărul asiguraților pentru care angajatorul datorează contribuție diferențiată în funcție de condițiile de muncă, din luna pentru care se calculează această contribuție datorată bugetului asigurărilor sociale de stat, și valoarea corespunzătoare a de 5 ori câștigul salarial mediu brut. În situația depășirii acestui plafon, în cazul persoanelor prevăzute la art. 296³ lit. e) și g), care datorează contribuție la bugetul asigurărilor sociale de stat, diferențiată în funcție de condițiile de muncă, baza de calcul la care se datorează această contribuție, corespunzătoare fiecărei condiții de muncă, se stabilește proporțional cu ponderea, în total bază de calcul, a câștigurilor salariale brute realizate în fiecare dintre condițiile de muncă.

(2) Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. e) și g), baza lunară de calcul pentru contribuția de asigurări sociale de sănătate o reprezintă suma câștigurilor brute realizate de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b), corectată cu excepțiile prevăzute la art. 296¹⁵ și art. 296¹⁶ lit. b). În baza lunară de calcul pentru contribuția de asigurări sociale de sănătate se includ și veniturile prevăzute la art. 296¹⁷ alin. (6).

(2¹) Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. e) și g), baza lunară de calcul al contribuției pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate o reprezintă suma câștigurilor brute realizate de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b), corectată cu excepțiile prevăzute la art. 296¹⁵ și art. 296¹⁶ lit. e). În baza lunară de calcul al contribuției pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate se includ și veniturile prevăzute la art. 296¹⁷ alin. (7). Baza lunară de calcul a contribuției pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate nu poate fi mai mare decât produsul dintre numărul asiguraților din luna pentru care se calculează contribuția și valoarea corespunzătoare a 12 salarii minime brute pe țară garantate în plată.

(3) Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. e) și g), baza lunară de calcul pentru contribuția de asigurări pentru șomaj prevăzută de lege reprezintă suma câștigurilor brute acordate persoanelor prevăzute la art. 296³ lit. a) și b), asupra cărora există, potrivit legii, obligația de plată a contribuției individuale la bugetul asigurărilor pentru șomaj.

(4) Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. e), care pot să angajeze forța de muncă pe bază de contract individual de muncă, în condițiile prevăzute de Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare, care au, cu excepția instituțiilor publice definite conform Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, obligația de a plăti lunar contribuția la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, baza lunară de calcul a acestei contribuții reprezintă suma câștigurilor brute realizate de salariații încadrați cu contract individual de muncă, potrivit legii, inclusiv de salariații care cumulează pensia cu salariul, în condițiile legii, cu excepția veniturilor de natura celor prevăzute la art. 296¹⁵.

(5) Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. e) și g), baza lunară de calcul al contribuției de asigurare la accidente de muncă și boli profesionale reprezintă suma câștigurilor brute realizate lunar de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b), respectiv salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, corespunzător numărului zilelor lucrătoare din concediul medical, cu excepția cazurilor de accident de muncă sau boală profesională.”

Art. 296¹⁸ Calculul, reținerea și virarea contribuțiilor sociale

(1) Persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajator, precum și entitățile prevăzute la art. 296³ lit. f) și g) au obligația de a calcula, de a reține și de a vira lunar contribuțiile de asigurări sociale obligatorii.

(3) Cotele de contribuții sociale obligatorii sunt următoarele:

a) pentru contribuția de asigurări sociale:

a¹) 31,3% pentru condiții normale de muncă, din care 10,5% pentru contribuția individuală și 20,8% pentru contribuția datorată de angajator;

a²) 36,3% pentru condiții deosebite de muncă, din care 10,5% pentru contribuția individuală și 25,8% pentru contribuția datorată de angajator;

a³) 41,3% pentru condiții speciale de muncă și pentru alte condiții de muncă, din care 10,5% pentru contribuția individuală și 30,8% pentru contribuția datorată de angajator;

b) pentru contribuția de asigurări sociale de sănătate:

b¹) 5,5% pentru contribuția individuală;

b²) 5,2% pentru contribuția datorată de angajator;

c) 0,85% pentru contribuția pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate;

d) pentru contribuția la bugetul asigurărilor de șomaj:

d¹) 0,5% pentru contribuția individuală;

d²) 0,5% pentru contribuția datorată de angajator;

e) 0,15% - 0,85% pentru contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale, diferențiată în funcție de clasa de risc, conform legii, datorată de angajator;

f) 0,25% pentru contribuția la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, datorată de angajator.

De la 01.01.2016, bazele de calcul și cotele pentru contribuțiile sociale aferente veniturilor din salarii ori asimilate salariilor sunt reglementate de Titlul V din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, la art. 138, art. 139, art. 140, art. 156, art. 157, art. 158, art. 185, art. 186, art. 187, art. 188, art. 194, art. 195, art. 199, art. 201, art. 203 alin. (1), art. 204, art. 211 și art. 212.

Se reține că legislația prevede că angajatorii au obligația de a calcula impozitul pe veniturile din salarii și contribuțiile sociale și fondurile speciale aferente veniturilor de natură salarială prin aplicarea cotelor legale la valoarea fondului de salarii brute realizate lunar de salariați, iar angajații datorează contribuții sociale prin aplicarea cotelor legale asupra unei baze lunare de calcul constituită din salariile individuale brute, realizate lunar, inclusiv sporurile și adaosurile, reglementate prin lege sau prin contractul colectiv de muncă, respectiv asupra veniturilor brute reprezentând drepturi salariale sau de natură salarială, realizate lunar de angajat/ asigurat.

Față de cele arătate mai sus se reține că organele de control au acționat în conformitate cu prevederile art. 113 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care prevăd că:

(2) În scopul efectuării inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală procedează la:

- a) examinarea documentelor aflate în dosarul fiscal al contribuabilului/plătitorului;
- b) verificarea concordanței dintre datele din declarațiile fiscale cu cele din evidența contabilă și fiscală a contribuabilului/plătitorului;
- c) analiza și evaluarea informațiilor fiscale, în vederea confruntării declarațiilor fiscale cu informațiile proprii sau din alte surse și, după caz, a descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legislației fiscale;
- d) verificarea, constatarea și investigarea fiscală a actelor și faptelor rezultând din activitatea contribuabilului/plătitorului supus inspecției sau altor persoane privind legalitatea și conformitatea declarațiilor fiscale, corectitudinea și exactitatea îndeplinirii obligațiilor prevăzute de legislația fiscală și contabilă;
- i) stabilirea corectă a bazei de impunere, a diferențelor datorate în plus sau în minus, după caz, față de obligația fiscală principală declarată de către contribuabil/plătitor și/sau stabilită, după caz, de organul fiscal;
- k) dispunerea măsurilor asigurătorii în condițiile legii;

coroborat cu prevederile art. 6 alin. (1) și art. 7 alin. (3) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

art. 6 Exercițarea dreptului de apreciere

1) Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale prin utilizarea mijloacelor de probă prevăzute de lege și să adopte soluția întemeiată pe prevederile legale, precum și pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză raportat la momentul luării unei decizii.

art. 7 Rolul activ și alte reguli de conduită pentru organul fiscal

(3) Organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului/plătitorului. În analiza efectuată, organul fiscal este obligat să identifice și să ia în considerare toate circumstanțele edificatoare fiecărui caz în parte.

În consecință, având în vedere faptul că în contestația formulată petenta nu sesizează erori referitor la modul de calcul al impozitelor și contribuțiilor stabilite suplimentar de plată prin Decizia de impunere F-X/27.07.2018, în mod legal organele de inspecție fiscală au considerat sume asimilate salariilor, sumele cu titlu de diurnă și cheltuieli cu cazarea acordate de SC X SRL angajaților care desfășurau activitate în localitatea în care avea sediul social și cheltuielile cu masa asigurată angajaților care-și desfășurau activitatea într-o localitate aflată la o distanță mai mare de 5 km de locul permanent de muncă și care primeau și diurnă la nivelul maxim legal, iar urmare a faptului că unitatea verificată nu a determinat și înregistrat în evidența contabilă impozitele și contribuțiile sociale datorate de angajator pentru aceste sume, cu toate obligațiile ce decurg, au procedat la stabilirea impozitelor și contribuțiilor aferente.

Drept urmare, considerând cele mai sus menționate, documentele existente la dosarul cauzei și prevederile legale incidente în cauză, în temeiul prevederilor art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia "Prin decizie contestația va putea fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă", coroborate cu prevederile pct. 11.1 lit. a) din Ordinul nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală potrivit căruia:

11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) **neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;** urmează a fi respinsă ca neîntemeiată contestația societății în ceea ce privește impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor în sumă de S lei, contribuția de asigurări sociale

datorată de angajator în sumă de S1 lei, contribuția individuală de asigurări sociale reținută de la asigurați în sumă de S2 lei, contribuția de asigurări pentru somaj datorată de angajator în sumă totală de S4 lei, contribuția individuală de asigurări pentru somaj reținută de la asigurați în sumă totală de S4 lei, contribuția angajatorilor la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale în sumă de S5 lei, contribuția pentru asigurări de sănătate datorată de angajator în sumă de S6 lei, contribuția pentru asigurări de sănătate reținută de la asigurați în sumă de S7 lei, contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator în sumă de S3 lei și contribuția pentru concedii și indemnizații de la persoane juridice sau fizice în sumă de S8 lei.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 272 alin. (1), art. 273, art. 276 alin. (1) și ale art. 279 alin. (1) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE

Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de **S.C. X S.R.L.** împotriva Deciziei de impunere nr. F-X/27.07.2018, emisă de A.J.F.P. X, pentru **suma totală de T lei, din care:**

- S lei Impozit pe veniturile din salarii și asimilate salariilor;
- S1 lei Contribuția de asigurări sociale datorată de angajator;
- S2 lei Contribuția individuală de asigurări sociale reținută de la asigurați;
- S3 lei Contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator;
- S4 lei Contribuția de asigurări pentru șomaj datorată de angajator;
- S4 lei Contribuția individuală de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați;
- S5 lei Contribuția angajatorilor la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale;
- S6 lei Contribuția de asigurări de sănătate datorată de angajator;
- S7 lei Contribuția de asigurări de sănătate reținută de la asigurați;
- S8 lei Contribuții pentru concedii și indemnizații de la persoane juridice sau fizice.

Prezenta decizie de soluționare a contestației este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi atacată la Tribunalul X în termen de 6 luni de la comunicare, potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.